Kûlm talwel tuled ſelgeks teeb,
Suil kaswab ſe, mis rahwas ſôôb.

Kui korra pärraſt ilmad käiwad,
Siis kaswab keiki rohkeste
Ja pôllo-tôôd keik tehha woiwad
Se rahwas, kell' Sa heldeste
Maad, merred olled rajanud,
Kui Paradiſiſt aeanud!

Seſtſammaſt ſureſt aeaſt ſadik,
On rahwas pôldo harrinud
Ja mônni rânk ja hirmus jodik
On kôrtſud lâbbi ſorrinud:
Ja nenda on ma-ilmal ſiis
Ni hea, kui ka pahha wiis!

Oh! peaks nûûd ſel aastal ſama,
Mis rahwal' olleks parremaks,
Se joma himmo mahha jâma,
Et ſaakſid tôle wirgemaks:
Kui ſe, mis pat on, mahha jääks,
Siis rahwas rôômſa aasta nääks!

Keik ſedda woid Sa Issand tehha
Ja tahhad heldeſt armuſt ka,
Seſt kurja Sa ei woi jo nähha
Waid wihkad ſedda armuta:
Oh olle ſelle aasta ſees,
Se jures meie abbimees!

Keik emmad, kes ſiin lapſi kandwad
Ma-ilma peale ellama
Ja ôppetuſt neil' esmalt andwad,
Et ſaakſid Sulle tullema:
Neid kinnita ja aita ſiin,
Kui meil on waew ja nâlja piin!

Keik lapſed kuulgo nende ſônna
Ja auustago iggameeſt,
Se kaſſo on keik nende omma
Ja hoiaks neid ſiin patto eeſt:
Kes wôttab ſedda kalliſt nôu,
Sell' olleks uel aastal au!

Ei olle ennam immelinne,
Kui taim ſaab laudul kaswatud
Niſamma on ka innimenne,